

ΓΥΜΝΑΣΙΟ / ΛΥΚΕΙΟ
ΩΘΗΣΗ

Αφειρηρία το μέλλον

Περί Ποίησης...

Βραβεία & Διακρίσεις μαθητών
σε Πανελλήνιους Διαγωνισμούς

Σχολικό Έτος: 2015 - 2016

Πορεία

Εβελίνα Σούκου, γ2 Γυμνασίου

1ο Βραβείο στον Πανελλήνιο Μαθητικό Ποιητικό Διαγωνισμό Συνδέσμου Εκδοτών Β. Ελλάδας

1ο Βραβείο στον 4ο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Εφηβικού Διηγήματος & Ποίησης «Γρηγόρης Πεντζίκης»

Μπροστά βαδίζουν πρώτες και σκυφτές οι σκέψεις,
Σέρνουν πίσω τους ματωμένα πληγιασμένα πόδια.
Ασταμάτητες, χοροπηδούν σε στιχμές και αναμνήσεις, πνιγμένες σε λίμνες κόκκινες.
Σε ελπίδες θαμμένες, όνειρα πεταμένα στο μπλε κάποιου ωκεανού,
σε λευκές νύχτες γιορτής, μαύρα συντρίμια τώρα του ανάληπτου κακού.
Ακόμα και όταν τα πόδια κοντοστέκονται και σταματούν, αυτές συνεχίζουν.
Πού και πού ακούγεται και ένας ήχος ίδιος, μονότονος και λαβωμένος
σαν κλάμα που δεν έγινε δάκρυ, σαν φωνή που δεν έγινε κραυγή.
Ψίθυροι και λόγια, σκορπισμένα μες στη βουβαμάρα του τρόμου,
κομμένες ανάσες και λέξεις μισές, φόβοι- τέρατα.
Πώς μάτωσαν οι καρδιές, πώς πληγώθηκαν τα μάτια,
πώς αθώοι, μάνες, και παιδιά έγιναν θύματα μιας άθλιας πραγματικότητας,
πώς άνθρωποι έγιναν αριθμοί, αταίριαστα γράμματα σε γλώσσες αλλόκοτες.

Οι σκέψεις όμως συνεχίζουν.
Και σέρνουν τα πόδια σε κακοτράχαλα μονοπάτια γεμάτα παχίδες, εχθρούς, πόνους.
Ένας πηγαϊμός χωρίς θέλω, ένας πηγαϊμός μονάχα πρέπει.
Ένας δρόμος που ξεριζώνει χωριά, βυθίζει ζωές στο σκοτάδι του σήμερα.
Σε ποιον ουρανό θα ξημερώσουν αύριο, ποιος ήλιος θα τους ζεστάνει;
Τποια γη, ποια πόλη, ποια χώρα; Κανείς δεν τους περιμένει.
Έμειναν πίσω ασάλευτα και ρημαγμένα.
Και τα πόδια τούς πάνε όλο και πιο μακριά από εκεί
όπου το βλέμμα δεν θα φτάνει πια να αγκαλιάσει τα αγαπημένα χώματα,
μακριά, σε σπίτια συρματοπλέγματα και πατρίδες σκοτεινά πελάγη.

Και οι σκέψεις συνεχίζουν, και όπου κάποτε φτάσουν τα πληγιασμένα πόδια
μπροστά τους πάντα οι σκέψεις ασυγκράτητες θα ορμούν
να κατασπαράξουν τη λησμονιά.
Μέχρι τη στιχημή που θα βρουν λιμάνι να θαληνέψουν, λιμάνι να τους θαληνέψει,
ως τότε θα μαστιχώνουν τα πόδια, ακούραστες και βασανιστικές
μαρτύριο και μάρτυρες μαζί της δικής μας γύμνιας και ντροπής.

Όταν

Αλεξάνδρα Κατσόρη, Β2 Λυκείου

1ος Έπαινος στο 7ο Πανελλήνιο Μαθητικό Ποιητικό Διαγωνισμό Συνδέσμου Εκδοτών Β. Ελλάδας

Όταν δεν μπορείς να ακούσεις τις σκέψεις σου,
όταν τα ίδια σου τα όνειρα σε απογοητεύουν,
όταν το μπλε της θάλασσας θυμίζει γκριζο,
τότε θα σε βρίσκω.

Όταν ο φόβος σου γίνει φίλος,
και η ευτυχία σου εχθρός,
όταν στον καθρέπτη σου δεν αναγνωρίζεις την φιγούρα που σχηματίζεται,
τότε θα σε βρίσκω.

Όταν δεν θα με αναγνωρίζεις,
όταν οι στίχοι των τραγουδιών μας θα είναι φράσεις χωρίς μελωδία,
όταν τα βιβλία μοιάζουν με ανώφελες ιστορίες,
τότε θα έχεις χαθεί.

Θάνατος

Βασιλική Σμυρνή, γ2 Γυμνασίου

1ος Έπαινος στο 7ο Πανελλήνιο Μαθητικό Ποιητικό Διαγωνισμό Συνδέσμου Εκδοτών Β. Ελλάδας

Ανοίγω τα μάτια μου...όλα γκρι.
Μια γυναίκα ουρλιάζει και μετά...σκοτάδι.
Έχασε το παιδί της, όπως και πολλές άλλες.
Στρέφω το βλέμμα μου αλλού,
πάλι όλα γκρι.
Ακόμη ένας πέθανε. Θολώνω, πονάει η ψυχή μου.
Ξαφνικά ένας δυνατός θόρυβος ακούγεται
και μετά ...Σιωπή.
Τνίγομαι, δεν ανασαίνω, οι φωνές με πλήττουν βαθιά.
Δεν σκέφτομαι λογικά, πανικοβάλλομαι, φοβάμαι.

Ανοίγω τα μάτια μου ξανά
και αντικρίζω την πραγματικότητα.
Ο θάνατος εξαπλώθηκε παντού,
και στη ψυχή των ανθρώπων..
Παντού νεκροί, παντού μίσος, παντού κακία.
Και μετά το τέλος,
και μετά το τίποτα...

Προσφυγιά

Άννα Παπαδοπούλου, γ2 Γυμνασίου

1ος Έπαινος στο 7ο Πανελλήνιο Μαθητικό Ποιητικό Διαγωνισμό Συνδέσμου Εκδοτών Β. Ελλάδας

Τα δάκρυα είχαν ήδη ανακατευτεί με τον πόνο,
τον πόνο που τα προκάλεσε.

Και αυτά θόλωσαν τα μάτια μου
για να μου επιβεβαιώσουν την παρουσία του.
Μα όπως πάλευαν και γλιστρούσαν να βγουν
και όπως έγλυφαν αισθητά το πρόσωπό μου
ένιωσα ζωντανή.

Τα δάκρυα ήταν που μου το επιβεβαίωσαν
μια στιγμή που δεν ήμουν σίγουρη αν ήμουν ή όχι.
Ίσως και να το φανταζόμουν πως ζούσα.

Ή μάλλον όχι,
ίσως και να το έβλεπα σε κάποιον από τους εφιάλτες που με στοίχειωναν.
Ή μάλλον όχι...

Κοίταξα γύρω μου και αυτό που είδα με τρόμαξε.

Έβλεπα βλέμματα, μα ήταν τόσο άδεια,
έβλεπα πόνο, και ήταν τόσος πολύς,
έβλεπα δυστυχία, και ήταν αληθινή.
Μέρος αυτής ήμουν και εγώ...

Και τότε, θυμάμαι, αναρωτήθηκα.
Μια λέξη προσπάθησα να εκφέρω,
όμως δεν τα κατάφερα,
δεν είχα την δύναμη,
δεν είχα την τόλμη
να ρωτήσω απλά «γιατί;».
